

— nie podejmując wystarczających działań w celu zapewnienia stosowania odpowiednich środków wobec odpowiedzialnych za naruszenia norm wspólnotowych w zakresie przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących, w szczególności poprzez stosowanie wobec tych osób odstrasżających sankcji,

uchyliła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Od momentu wejścia w życie w 1992 r., zakaz przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących o długości większej niż 2,5 km, a od 2001 r. wszelkich typów pławnic dryfujących, podlegał regularnym i poważnym naruszeniom przez włoską flotę rybacką.
2. Zdaniem Komisji rozmiar i powaga zjawiska wynikają bezpośrednio z bezskuteczności włoskiego systemu kontroli stosowania zakazu i nieadekwatności sankcji przewidzianych we włoskim systemie prawnym za jego naruszenie.
3. W tym względzie Komisja zauważa, że nadzór w zakresie stosowania pławnic dryfujących jest wykonywany przez liczne struktury w sposób konkurencyjny i poboczny wobec innych powierzonych im zadań oraz bez stosownej koordynacji. Niedobory w zakresie zasobów ludzkich, czasu i koniecznych środków uniemożliwiają zatem wykonywanie skutecznej kontroli.
4. Brakuje ponadto stosowanego strategicznego programowania i planowania działalności kontrolnej w odniesieniu do stosowania pławnic dryfujących. W tym zakresie Komisja zwraca uwagę, że działalność kontrolna winna być uważnie programowana, w zależności od szczególnych czynników ryzyka oraz wpisywać się w ramy kompletnej, spójnej i racjonalnej strategii. Winna poza tym koncentrować się przede wszystkim na niektórych okresach w roku oraz określonych regionach i miejscach kontroli. Władze włoskie natomiast nie zrealizowały żadnego z tych postulatów.
5. Władze odpowiedzialne za kontrolę stosowania sieci typu „spadara” nie mają dostępu do informacji w zakresie lokalizacji statków rybackich, uzyskanych za pomocą satelitarne systemu monitorowania wspólnotowych statków rybackich (VMS), ustanowionego na mocy art. 3 rozporządzenia nr 2847/93. Ponadto z dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję wynika, że znaczna liczba statków nie została do tej pory wyposażona w urządzenia satelitarnej lokalizacji – konieczne w celu zapewnienia funkcjonowania systemu VMS. Natomiast zbiór danych i przenoszenie na cyfrowe nośniki danych z dzienników pokładowych, deklaracji wyładunku i sprzedaży przewidziane rozporządzeniem nr 2847/92, i a fortiori krzyżowa analiza tego rodzaju danych z informacjami zabranymi za pomocą systemu VIS, pozostaje daleka od skuteczności.

6. Jeżeli działalność kontrolna władz włoskich w zakresie stosowania sieci typu „spadara” jest niewystarczająca, sankcjonowanie naruszeń przepisów wspólnotowych w przedmiocie przechowywania na statku i stosowania tego rodzaju sieci, jest tym bardziej nieskuteczne.

7. W tym zakresie Komisja zauważa, po pierwsze, że wbrew art. 9a rozporządzenia nr 3094/86 ⁽³⁾ i przepisów, które następnie powtarzały i rozszerzały zakres tej normy, ustawodawstwo włoskie w zasadzie zakazuje w tym zakresie jedynie stosowania oraz usiłowania stosowania pławnic dryfujących, nie zakazując natomiast ich przechowywania na statku.

8. Po drugie w przypadkach rzeczywistego stwierdzenia naruszenia zakazu stosowania pławnic dryfujących, regularnie nie zostaje ono zasygnalizowane przez kontrolne władze lokalnie władzom w tym zakresie właściwym, głównie z powodu presji społecznej, a w każdym razie nie jest ono skutecznie ścigane i karane. Liczba i ranga zastosowanych kar jest w istocie śmieszna.

9. Komisja uważa zatem za wykazane w szerokim zakresie, że system kontroli i sankcji stosowany we Włoszech w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych w dziedzinie pławnic dryfujących jest całkowicie niewystarczający, aby zagwarantować wykonanie zobowiązań spoczywających na państwach członkowskich na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2241/87 oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2847/93.

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 29.7.1987, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3094/86 z dnia 7 października 1986 r. ustanawiające środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych (Dz.U. L 288 z 11.10.1986, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 16 czerwca 2008 r. — Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in. przeciwko Comune di Casoria

(Sprawa C-254/08)

(2008/C 209/46)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in.

Strona pozwana: Comune di Casoria

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodne z art. 15 dyrektywy wspólnotowej nr 75/442/EWG⁽¹⁾ zmienionym w art. 1 dyrektywy nr 91/156/EWG⁽²⁾ oraz z zasadą „zanieczyszczający płaci” są uregulowania krajowe zawarte w art. 58 i nast. dekretu ustawodawczego nr 507 z 1993 r. oraz przepisy przejściowe, które przedłużyły ich obowiązywanie, na podstawie art. 11 dekretu Prezydenta Republiki nr 488 z 1999 r. ze zmianami oraz art. 1 ust. 184 ustawy nr 296 z 2006 r., stanowiąc w ten sposób o utrzymaniu systemu o charakterze fiskalnym celem pokrycia kosztów usługi unieszkodliwiania odpadów i odkładając w czasie wprowadzenie systemu opłat, zgodnie z którym koszt usługi pokrywany jest przez podmioty wytwarzające i przekazujące odpady?

⁽¹⁾ Dz.U. L 194, str. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-257/08)

(2008/C 209/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i L. Prete, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/22/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG, a w każdym razie nie powiadamiając o ich ustanowieniu Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 102, str. 35.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-259/08)

(2008/C 209/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i D. Recchia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 3 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1, art. 5 i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG⁽¹⁾ z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych do pełnej i prawidłowej transpozycji zobowiązań wynikających z tych przepisów;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Komisja zbadała prawidłowość środków przyjętych przez Republikę Grecką w celu transpozycji dyrektywy 79/409/EWG. Badanie to wykazało, że niektóre przepisy dyrektywy nie zostały transponowane w pełni lub w sposób prawidłowy.

2. W szczególności Komisja uważa, że Republika Grecka nie dokonała transpozycji art. 3 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG, ponieważ nie przyjęła wszelkich środków niezbędnych do tego, aby ochronić, zachować lub przywrócić wystarczającą różnorodność i obszar naturalnych siedlisk wszystkich gatunków ptactwa określonych w art. 1.

3. Następnie Komisja stwierdza, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 79/409/EWG nie został transponowany w pełni i prawidłowo, ponieważ akt transponujący nie dopuszcza kontroli prawidłowości klasyfikacji obszaru jako obszaru ochrony, nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego ochrony siedlisk, które znajdują się poza obszarami chronionymi, ale z nimi graniczą, oraz nie zawiera przepisu dotyczącego przywracania zniszczonych siedlisk i tworzenia nowych, chociaż są to ważne cele dyrektywy.